

El 'pla' de Josep Costa

Confesso haver fracassat en un dels objectius que m'ha via proposat per vacances: disconnectar de les xarxes socials i de les tertúlies radiofòniques per limitar-me a la lectura dels diaris com a única font informativa usable per estalviar-me haver-me d'empassar opinions de tertulians infal·libles, rumors, rebots de piulades infumables i alliberar-me del soroll i hiperventilacions que les notícies falses produeixen a les xarxes.

Però no hi ha felicitat que aguantí unes vacances senceres. I va passar allò que havia de passar. Llegint el diari vaig saber de la compareixença en una emissora de ràdio –Raci– de Josep Costa, vicepresident primer del Parlament de Catalunya. Era en una entrevista que es produïa just després del 17-A, circumstància que li conferia un interès especial.

No l'hauria d'haver escoltat!

Les respostes a les preguntes que se li formularen sonaven a música desafinada si tenim en compte el seu rang polític i institucional. Tant va ser així que de la intervenció de Costa a Raci en vaig retenir un únic moment per a mi revelador del context en què políticament ens movem. En ser preguntat pels passos que es farien per complir amb el mandat que segons ell emanava de la ciutadania per avançar cap a la República, va respondre que això depenia de quina fos la reacció de l'Estat en cada moment per tractar d'evitar-ne la implantació. Fantàstic vaig pensar! Amb la resposta, Costa acceptava que ni des del govern ni des dels partits que li donen suport, es tenia clar per on anar per tal d'aconseguir els fins que, legítimament, des de l'independentisme es segueixen.

A més, amb la resposta hianova implícit que el camí vers la *terra promesa* comptava com a principals, i qui sap si únics, aliats la

reacció a les accions que des de l'Estat s'anessin adoptant i amb l'emoció-mobilització de la gent a l'albor de noves dates *històriques* de les quals el final de l'estiu i inicis de la tardor n'estem farts, ja que al 11-S li seguiran el 20-S, el 27-S i, després, l'1-O i el 3-O, en espera dels judicis en els quals es veuran les causes de les persones que avui continuen injustament preses o fugides del país; judicis que seran utilitzats com a exemple palmarí de l'opressió que l'Estat exerceix contra Catalunya. Un argument –el de l'opressió– que a hores d'ara continua essent fonamental pel corrent independentista, sobretot després que el govern de l'Estat actual s'hagi mostrat obert al diàleg i a la negociació.

Amb aquest panorama tancava aquest darrer cap de setmana el parèntesi estiuenc d'autoclosió de les xarxes socials i de les tertúlies radiofòniques... Que la tardor em sigui i ens sigui propícia!